

Životopis Ludmily Vallové

Paní Ludmila Vallová, za svobodna Kytlicová, se narodila 31.1.1933 v Hodoníně. Po nástupu do školky se jí hned vybaví vzpomínka na 15. březen 1939 a německou okupaci, kterou zažila jako pětiletá.

Už od útlého dětství také aktivně navštěvovala organizaci Sokol a zúčastnila se i 11. všesokolského sletu roku 1948.

Povinnou školní docházku absolvovala na Masarykově dívčí měšťanské škole v Hodoníně, kde se od třetí třídy musela povinně (až do konce okupace) učit německý jazyk. I tak toto období považuje za šťastné, neboť měla dle svých slov štěstí na výborné učitele, kteří většinou nebyli ideově nijak angažováni.

Po konci druhé světové války, kdy se situace postupně dostávala do normálu, nastoupila v roce 1947 na tzv. jednoroční kurz na Obchodní akademii, odkud se přesunula v roce 1948 na Veřejnou školu pro ženská povolání. Zde se vyučovalo hlavně šití, vaření, pletení, háčkování. Tříleté studium úspěšně zakončila závěrečnou zkouškou.

Poté byla přijata na Vyšší sociálně-zdravotní školu v Hodoníně, kde studovala dva roky, a chtěla se stát zdravotní sestrou. Po školské reformě by však musela absolvovat další dva roky studia v jiném městě (Uherské Hradiště, Kroměříž, Brno). Proti jejímu plánu se tehdy postavili rodiče, kteří ji chtěli mít stále doma.

Paní Vallová tak nastoupila do svého prvního zaměstnání na Okresní národní pojišťovnu v Hodoníně, kde se věnovala administrativním pracím v podatelně a také na telefonní ústředně. Tato práce ji však vůbec nebavila a stále toužila po práci zdravotní sestry.

Po reorganizaci přešla na Odbor sociálního zabezpečení, kde vyřizovala důchody, sociální dávky či pohřebné.

Ve svých 20 letech se v roce 1953 vdala, v roce 1954 se novomanželům narodila dcera, která bohužel v 7 měsících zemřela. O dva roky později se jim narodila druhá dcera.

Od roku 1961 pracovala na Domovní správě jako mzdová účetní. Zde působila až do svého odchodu do penze. Její sen stát se zdravotní sestrou se tak nikdy nevyplnil.

Velkou zálibou jí bylo a neustále je čtení, kde čerpá i spoustu životní moudrosti. Nejraději má historické knihy a tzv. červenou, a dokonce i modrou knihovnu.

Dnes má na tuto zálibu více času, neboť si užívá zaslouženého důchodu.

Budoucím generacím by paní Ludmila vzkázala, aby nevěřili všemu, co se píše a říká, vždy se snažili ověřovat si informace, anebo si vše zkusili na vlastní kůži, protože zkušenosti jsou podle paní Ludmily naprosto neocenitelné.